

maráknak és azok vezetőinek felsőbb helyen meglegyen az erkölcsi tekintélye.

Nem elégséges, hogy a kamarák esetleges versenytárgyalások hirdetését, hivatalos helyiségük hirdetési tábláján kifüggesztik (ugyan ki megy oda azt elolvasni) hanem szükséges, hogy és ezt igen fontosnak tartom, amennyiben a versenytárgyalás különösen olyan munkáról isszólna, aminőt a kamara területében lévő iparosok elvégezhetnek, hívja fel az iparosok figyelmét a versenytárgyalásra és ha az illető jelentkező iparos, még gyengének érezné magát a munka kivitelére, buzdítsa, bátorítsa őt a kamara. Különösen fontos, hogy a kamara területében épülő munkák, a kamara területbeli iparosokkal végeztessenek el. Ez abszolút nem ütközik nehézségbe, mert a vállalati összes munkák, nyilvános versenytárgyalás alkalmával rendszerint egy fővállalkozónak adatnak ki. Már most ha ezen vállalkozónál az iparos a kamara ajánló levelével jelentkeznek, vagy a kamara közvetlen felhívja figyelmét az illető iparosra, szinte lehetetlennek tartom, hogy egyenlő árajánlat mellett ne a területbeli kamara iparosát bizza meg a munkával. Megjegyzem, a kamara a felszólítására eddig is készséggel állított ki az erre érdemes iparosoknak megbízhatósági bizonyítványt. De tovább megviek, miután a kamaráknak különben is már előzetes tudomásuk van a versenytárgyalások megtartásának idejéről, ajánlatos lenne, ha a kamara minden egyes esetben felhívja az illető város, építető község, állam-építészeti vagy más hivatalok figyelmét arra, hogy különösen az ipari munkákat a területbeli iparosokkal készíttessék, de hiszen ez a köztetés már a pályázati feltételekbe is felvehető lenne, amely körülmény nem ütközik a közszállítási szabályokba sem és ha mindez megtörténne, nem következne be oly sajnálatos esetek, mint Szegeden megtörténtek, hogy az első ipariskola egyes ipari munkáit, dacára annak, hogy a város az építkezéshez ingentelket és ha jól tudom, mintegy nyolcszáz ezer korona készpénzbeli hozzájárulást adott, dacára annak, hogy Szegeden azokra a munkákra hívó iparosok állanak rendelkezésre és dacára annak, hogy ebben az ügyben a szegedi iparosok testületileg van a város polármesterénél, mint a szegedi kereskedelmi és iparkamaránál eljáratk, mégis más városbeli iparosnak adták ki. Megjegyzem, hogy az ajánlati árakban különbség alig volt.

A kamaráknak tehát okvetlenül és feltétlenül fenn kell az érintkezést és összeköttetést tartani, különösen a nagyobb városok hatóságával és oda kell hatni, hogy ezek építkezéseiknél, különösen az ipari munkák kiadásánál lehetőleg a kamara szellemében járjanak el. Hogy mily nagy mértékben van erre szükség, hogy mennyire kell ugyszólván nevelni, kitanítani a városok hatóságát, hogy legyen az ipar iránt helyes érzékük, nem kell messzire mennünk, elég szomorú adatunk és tapasztalatunk van az ország második városánál.

Hasonló értelemben kellene eljárni s intenzívebb összeköttetést fenntartani a területbeli nagyobb városok ipartestületeivel. Ettől, tek. Kamara, igen sokat várok, mert ha meglenne a kamarák, ipartestületek s iparosok közötti szoros összekötő kapocs, megtudnák egymást érteni és értetni, az iparosostályt, hogy ugy mondjam egy kalap alá lehetne hozni, mert hát érdekeik közösek, Istenem, mi mindent lehetne elérni. Ne kerülnének sem a törvényhatósági bizottsági tagok közé, de még az országházba sem olyan egyének, akiknek ott helyük igazán nincs.

A beadvánnyal, Wimmer Fülöptől nyert információink szerint a legközelebb a kamara egy szűkebb bizottsága foglalkozik.

Apró történetek.

— Régi idők emlékei. —

Lipcey Adám idejében a bohém-tanya a régi „Hungária“ szálló földszinti helyiségében volt. Írók, újságírók menedékhelye volt a lokalitás, amelyet elneveztek „Zóna-akadémiának.“ Pósa Lajos meghitt baráti körben itt olvasta fel népdalait, a remekbe készült „Apró történetek“ című ciklus verseit, Dankó Pista itt mutatta be a lelkéből fakadt népdal szerzeményeit s a többi bohém is itt találta fel munkásságának termékeit. A „Zóna-akadémiá“nak sok kültagja is volt, akik nagy előszeretettel látogatták a Hungária-beli helyiséget, amely estelenként hangos volt a vidámságtól, a pajkos jókedvtől. A kültagok sorába tartozott a városi mérnöki hivatal egyik tisztviselője, bizonyos nevezetű Kósa, ki estéről-estére megjelent egy esomó verssel és meghallgatást kért. Meg is hallgatták, de a törzstagok mindjárt tisztába jöttek azzal, hogy eszelős emberrel van dolguk. Szegény Kósa egyre szállította a verseket, mert mint mondta, költő akar lenni. A bárgyu akaratot fejleszték benne és egy szép napon kimondották a szentenciát, hogy csak az esetben fogadhatják el költőnek, ha leteszi a költői vizsgát. A költő-vizsga estéje elérkezett és Kósa feketében jelent meg a vizsgáló bizottság előtt. Szavaltatták, irattak vele verseket és vagy egy órán keresztül kizozták a verejtékező jelöltet, míg végre a bizottság elnöke, Lipcey Adám kimondta az ítéletet: Költészettanból megfelelő, ám a rögtönzés-tanból megbukott, egy esztendő előtt újabb vizsgára nem bocsájt-ható...

A „Zóna-akadémiának“ tagja volt Krikkay Gusztáv is, akiről a napokban olvastam egy hírt, hogy a lipóthmezei tébolydából a Schwartz-zerbe szállították. Krikkay vegyesen írt verset és prózát, sőt egy kötetet is adott ki, amely Szegedről szólt. Egyik szakasza az állami kórodáról zengett éneket és ebben a következő passzus foglaltatott: „Kórodában születni szép és nagy gondolat.“ Krikkay világsszellemnek tartotta magát, aki belelát az egész világűrbe, míg a szűke átlag szellemek csak az orruk hegyéig látnak. Magán kívül csak egy író is mert el és pedig Shakespeare. Folyton idézett Shakespeare műveiből, de mindig hibásan. A shakespearei sorokat a saját gondolataival keverte és ebből a keverésből furesaságok keletkeztek. Én és Shakespeare, Shakespeare és én, ezt hajtogatta folyton, míg végre Csoór Gáspár vitába ereszkedett vele és kimondta a nagy vádat, hogy Krikkay nem is ismeri Shakespeare-t. A Világsszellem irtózatossá ragra lobbant, majd felsorolta Shakespeare

szindarabjainak címét, a sonettjeit és üvöltve hangoztatta, hogy Shakespeare csak neki írta műveit.

— Ezt nem vitatom — ugratta Csoór —, de ha ugy ismeri Gusztai bácsi a másik világsszellemet, honnan van az, hogy a legkiválóbb alkotását, amely igaz ugyan, hogy csak töredékben van meg, nem ismeri?

— Mi lehetne az?

— A gorilla-tánc.

Azóta Gusztai bácsi folyton a gorilla-tánc című drámai töredéket kereste és még most sem talált rá a szomorú emberek szomorú birodalmában...

Verdun körül komolyra fordult a helyzet.

Rotterdam, május 27. A Times párisi jelentése szerint a németek ama kísérletük-nél, hogy a franciáknak a *Mort Homme* területén levő fő állásait keletről körül fogják, két hadtestet küldtek harcba. A németek rendkívüli eltökéltséggel harcoltak, de az első napon a franciák zárótüzében nem tudtak előnyomulni. Másnap lángvetők és fojtógázok segítségével sikerült nekik a *Mort Homme*-tól nyugatra előretörni. Miután a németeket néhány óra múlva újra elűzték, a *Mort Homme* és a Maas között ismét támadtak és megvetették a lábukat Cumiéres faluban, amelyet gránátokkal és szuronyokkal vívott nehéz harcok után elfoglaltak. Ezután heves rohamok következtek, amelyekkel a németek az előretolt árkok egy részét meghódították.

Rotterdam, május 27. Az Echo de Paris kijelenti, hogy a németek offenzívája a Maas balpartján komoly fordulatot vett. A lap igyekszik megnyugtatni a közönséget, hogy a franciáknak sikerülni fog a német rohamot feltartóztatni.

Hervé különvéleménye a békéről.

Amsterdam, május 27. Hervé a Victoire-ban azt írja, hogy még abban az esetben is, ha Németország visszaadná az elhódított területeket, azt mondaná, hogy lehetetlen ma a békekötés. Mert ha az antant most békét kötne, elengedhetetlen kellene hogy legyen a központi szövetség felbontása, melynek fennmaradása állandó háborús veszedelmet jelent az antantra és az emberiségre. Bármily érthető emberi szempontból a béke vágya, az emberiség érdekei kívánják ma a háború folytatását. A béke vágyát el kell nyomni magunkban. Nem szabad megengedni, hogy a békehírek tulzolt mértékben izgassák a közvéleményt, mertennek csak káros következményei lehetnek. A francia szociálista vezér cikke érthető feltűnést keltett a békésebb hajlamú párhívek körében.

Alkalmi könyvvásár Várnay L. könyvkereskedésében, Szegeden.

Az irodalom legnagyobb kincsei rendkívül leszállított áron szerezhetők be 1916. június 20-ig.